

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **A. I.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2025, č. j. CPR-56813-3/ČJ-2024-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2025, č. j. CPR-56813-3/ČJ-2024-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 14. 11. 2024, č. j. KRPA-356864-11/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členských států EU a smluvních států“), počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států, doba k vycestování z území EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho odvolací argumentaci, kterou žalobce namítá i v žalobě. Dle této argumentace lze podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců postihovat toliko trvalý protiprávní stav, tedy takovou, jejíž nepřetržitost je ukončena právě zahájením správního řízení. V napadeném rozhodnutí je však jako protiprávní stav vymezena přerušovaná protiprávní stav a žalobce je trestán za protiprávní stav, který ukončil svým vycestováním, a následně jej opětovně obnovil. Řízení je tak chybně kvalifikováno, neboť má být postupováno dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, kdy tato právní kvalifikace je pro žalobce příznivější a konstrukce napadeného rozhodnutí odpovídá této právní kvalifikaci.
4. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí, ve kterých již bylo na totožnou argumentaci reagováno. V odvolacím řízení bylo reagováno na všechny odvolací námitky, které byly i dostatečně vypořádány. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení a má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 11. 2024 uloženo správní vyhoštění, přičemž naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců správní orgán spatřoval v tom, že žalobce na území EU a smluvních států pobýval nejprve od 17. 8. 2024 do 17. 10. 2024 a poté v období od 26. 10. 2024 do 14. 11. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Shledal, že podle Nařízení Evropského společenství (ES) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 žalobce byl oprávněn pobývat na území bez víza nejdéle po dobu 3 měsíců během šestiměsíčního období následujícího po prvním vstupu na území každého státu EU uplatňujícího schengenské acquis. Bylo prokázáno, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru a do ČR dne 12. 4. 2024 a pobýval zde do 10. 7. 2024, následně ze schengenského prostoru dne 10. 7. 2024 vycestoval a opět přicestoval dne 21. 7. 2024 a pobýval zde celou dobu až do 17. 10. 2024, tento den opět vycestoval a znovu se do schengenského prostoru navrátil dne 26. 10. 2024 a pobýval zde do 14. 11. 2024, kdy byl kontrolován a zajištěn policejní hlídkou. Žalobce točil dva pasy, aby mohl obcházet výše uvedené nařízení. Dle pobytové kalkulačky bylo 180denní období určeno ve prospěch žalobce od 19. 5. 2024 do 14. 11. 2024, tedy zpětně ode dne kontroly policie.
11. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém nerozporoval dobu svého neoprávněného pobytu na území, avšak namítal nesprávnou právní kvalifikaci, neboť se jedná o přerušovanou protiprávnost a dle jeho názoru bylo třeba předmětné jednání kvalifikovat dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil správnost skutkových zjištění správního orgánu I. stupně, která byla podložena dostatečnými podklady, bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území členských států EU a smluvních států od 17. 8. 2024 do 17. 10. 2024 a od 26. 10. 2024 do 14. 11. 2024 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, cílem jeho cesty byla výdělečná činnost a žalobce disponoval dvěma

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

cestovními doklady, které vědomě zneužíval, točil tyto dva cestovní doklady za účelem prodloužení si pobytu na území Schengenu. Vyjádřil se k odvolací námitce ohledně přerušované protiprávnosti a uvedl, že žalobce skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců naplnil, neboť od 17. 8. 2024 do 17. 10. 2024 a od 26. 10. 2024 do 14. 11. 2024 pobýval na území neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu, správní orgán I. stupně posuzoval otázku, zda žalobce nenaplňuje podmínky, které by ho opravňovaly pobývat na území ČR bez víza. Poukázal na čl. 6 schengenského hraničního kodexu a na nařízení č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, dle kterých žalobce mohl pobývat na území bez víza nejdéle po dobu 90 dnů během šestiměsíčního období, bylo prokázáno, že žalobce povolenou dobu svého pobytu na území ČR překročil, dny jeho vstupů a výstupů ze schengenského prostoru byly jednoznačně prokázány a na základě toho bylo přepočtem určeno období jeho neoprávněného pobytu. Povolení pobývat na území bez víza není spojeno s cestovním dokladem, ale primárně s osobou, to, že žalobce obchází právní normy a zneužívá cestovních dokladů, jej k pobytu v ČR neopravňuje, navíc v ČR provozuje pracovní činnost bez povolení k zaměstnání. Nesouhlasil tak se žalobcem, že by byl trestán za přerušovanou protiprávnost. Žalobce vyčerpал 90denní pobyt ve 180denním období již dne 10. 7. 2024, následným přicestováním, byť na jiný cestovní doklad, mu nemohla vzniknout oprávněnost pobytu v ČR bez víza.

13. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území schengenského prostoru pobýval od 17. 8. 2024 do 17. 10. 2024 a od 26. 10. 2024 do 14. 11. 2024 bez pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn, což žalovaný v reakci na odvolací námitku srozumitelně vysvětlil. Bylo jednoznačně prokázáno, kdy žalobce vstupoval a vystupoval do/z schengenského prostoru, na základě čehož byla definována období, ve kterých byl již jeho pobyt neoprávněný, tato období žalobce nijak nerozporoval. Naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců nevyžaduje, aby se jednalo o kontinuální neoprávněný pobyt, takový výklad ze znění předmětného zákonného ustanovení nevyplývá. Navíc posledním dnem stanoveného neoprávněného pobytu byl den 14. 11. 2024, kdy byl žalobce kontrolován policií.
14. Soud souhlasí se žalovaným, že uvedená zjištění představují jasný podklad pro závěr, že žalobce v období od 17. 8. 2024 do 17. 10. 2024 a od 26. 10. 2024 do 14. 11. 2024 pobytovým oprávněním na území schengenského prostoru již nedisponoval, a tedy se zde zdržoval bez oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Tyto otázky jsou přitom podstatné pro naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, jedná se o pobývání žalobce na území schengenského prostoru bez oprávnění a délku neoprávněného pobytu. Obě tyto skutečnosti přitom byly správními orgány prokázány jednoznačně, ze shromážděných podkladů bez dalšího vyplývá, že pobyt žalobce byl neoprávněný a rovněž je jednoznačná jeho délka. Požadavky § 3 správního řádu tím byly naplněny, neboť byly zjištěny skutečnosti v rozsahu podstatném pro rozhodnutí.
15. Soud shledal, že žalovaný shora uvedeným odůvodněním, kde vysvětlil naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a vysvětlil, že žalobce nebyl oprávněn pobývat v uvedeném období na území ČR bez víza či bez oprávnění k pobytu, dostatečně reagoval na odvolací námitku týkající se nesprávné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

právní kvalifikace a nezbytnosti aplikace § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Toto jiné mírnější ustanovení umožňující uložení správního vyhoštění se totiž může aplikovat pouze v situaci, ve které není prokázáno, kdy cizinec vstoupil a vystoupil ze schengenského prostoru a není prokázána délka jeho pobytu (k tomu srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2024 č.j. 16 A 37/2024-22). To však zřetelně není daný případ, kdy vstupy a výstupy žalobce a délky jeho pobytu byly prokázány jednoznačně. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců tedy v tomto případě nemohlo být aplikováno.

16. Institut správního vyhoštění pak není správním trestem, ale toliko správním opatřením, kterým stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Jak již také několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.
17. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. dubna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.